

Sygn. akt I ACa 1992/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 października 2015r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Małgorzata Rybicka- Pakuła

Sędziowie: SA Barbara Trębska (spr.)

SO (del.) Magdalena Sajur-Kordula

Protokolant: sekr. sąd. Marta Grabowska

po rozpoznaniu w dniu 7 października 2015 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko K. S.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie

z dnia 7 sierpnia 2013 r.

sygn. akt II C 50/14

I. oddala apelację;

II. zasądza od K. S. na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Magdalena Sajur- Kordula Małgorzata Rybicka-Pakuła Barbara Trębska

Sygn. akt I ACa 1992/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy utrzymał w mocy nakaz zapłaty wydany w dniu 9 września 2013 r. w sprawie II Nc 273/13, w którym nakazał pozwanym: K. S. i A. K., aby zapłacili solidarnie na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. w W. kwotę 243.188,75 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 30 lipca 2013 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 3.040 tytułem zwrotu kosztów postępowania. Nadto Sąd zasądził od pozwanego K. S. na rzecz powoda kwotę 7.200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Orzeczenie to oparł Sąd o następujące ustalenia faktyczne i ocenę prawną.

Powód zawarł z pozwanym K. S. cztery umowy leasingu. W dniu 30 marca 2009 r. dwie umowy: nr (...) – na młot hydrauliczny H. X. oraz nr (...) - na młot hydrauliczny H. X.. Natomiast w dniu 8 maja 2009 r. zawarto dwie kolejne

umowy: nr (...). Ich przedmiot stanowiły kolejno: szczeka krusząca K. S. 200 oraz nożyce hydrauliczne (...). Częścią integralną umów były Ogólne Warunki Umowy Leasingu tożsame dla wszystkich umów. Jako zabezpieczenie każdej z umów korzystający (pozwany) wystawił weksel in blanco wraz z deklaracją wekslową, które wszystkie poręczyła A. K.. Maszyny stanowiące przedmiot leasingu zostały pozwanemu wydane. Ponieważ spóźnił się on z płatnościami rat leasingowych, na podstawie pkt 12.1.1. OWUL, powód wypowiedział umowy leasingu, a następnie w dniu 11 czerwca 2013 r. wypełnił jeden weksel in blanco, a 19 lipca 2013 r. pozostałe weksle na kwoty odpowiadające wysokości zadłużeń pozwanego, o czym zawiadomił go, wzywając do ich wykupienia we wskazanym terminie.

Na kwotę zadłużenia pozwanego z umowy nr (...) złożyły się: należności zafakturowane, a niezapłacone na dzień wystawienia noty – 11.477,10 zł, odsetki karne od należności wymagalnych – 4.580,48 zł, suma wszystkich przewidzianych w umowie, a niezapłaconych rat leasingowych pomniejszonych o dyskonto na dzień rozliczenia – 59.428,89 zł oraz koszty windykacji – 1.187,60 zł. Powód pomniejszył łączną kwotę zadłużenia o kwotę, jaką uzyskał ze sprzedaży przedmiotu umowy, tj. o kwotę 18.500,00 zł. W wyniku rozliczenia powód wypełnił weksel in blanco na kwotę 58.174,07 zł. Na kwotę zadłużenia pozwanego z umowy nr (...) złożyły się: należności zafakturowane, a niezapłacone na dzień wystawienia noty – 7.613,58 zł, odsetki karne od należności wymagalnych – 907,12 zł, suma wszystkich przewidzianych w umowie, a niezapłaconych rat leasingowych pomniejszonych o dyskonto na dzień rozliczenia – 50.332,91 zł oraz koszty windykacji – 1.483,13 zł. Powód pomniejszył łączną kwotę zadłużenia o kwotę, jaką uzyskał ze sprzedaży przedmiotu umowy, tj. o kwotę 16.000 zł. W wyniku rozliczenia powód wypełnił weksel in blanco na kwotę 44.336,74 zł. Na kwotę zadłużenia pozwanego z umowy nr (...) złożyły się: należności zafakturowane, a niezapłacone na dzień wystawienia noty – 10.300,68zł, odsetki karne od należności wymagalnych – 5.132,54 zł, suma wszystkich przewidzianych w umowie, a niezapłaconych rat leasingowych pomniejszonych o dyskonto na dzień rozliczenia – 62.807,45 zł oraz koszty windykacji – 1.908,40 zł. Powód pomniejszył łączną kwotę zadłużenia o kwotę, jaką uzyskał ze sprzedaży przedmiotu umowy, tj. o kwotę 19.000 zł. W wyniku rozliczenia powód wypełnił weksel in blanco na kwotę 61.149,07 zł. Na kwotę zadłużenia pozwanego z umowy nr (...) złożyły się: należności zafakturowane, a niezapłacone na dzień wystawienia noty – 13.538,02 zł, odsetki karne od należności wymagalnych – 6.428,39 zł, suma wszystkich przewidzianych w umowie, a niezapłaconych rat leasingowych pomniejszonych o dyskonto na dzień rozliczenia – 82.546,96 zł oraz koszty windykacji – 2.015,50 zł. Powód pomniejszył łączną kwotę zadłużenia o kwotę, jaką uzyskał ze sprzedaży przedmiotu umowy, tj. o kwotę 25.000 zł. W wyniku rozliczenia powód wypełnił weksel in blanco na kwotę 79.528,87 zł.

Pozwany kwestionował jedynie zasadność rozliczeń powoda wskazując na zbyt niską cenę sprzedaży przedmioty leasingu. Sąd oddalił, jako spóźniony, jego wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego rzeczoznawcy na okoliczność wartości zwróconych powodowi maszyn stanowiących przedmiot umów leasingu. Zdaniem Sądu dla rozstrzygnięcia sprawy nie miały znaczenia złożone przez pozwanego do akt: prywatna ekspertyza w przedmiocie wyceny maszyn oraz wydruki ofert z Internetu na okoliczność ustalenia ceny rynkowej maszyn stanowiących przedmiot leasingu.

Dokonując oceny prawnej powyższych okoliczności faktycznych, Sąd uznał powództwo za uzasadnione, a zarzuty jakie złożył tylko pozwany (w stosunku do pozwanej nakaz się uprawomocnił), za bezpodstawne. Wskazał, że Prawo wekslowe dopuszcza możliwość wystawienia weksla, który w chwili jego wystawienia nie zawiera wszystkich elementów warunkujących jego ważność (weksel in blanco). W obrocie najczęściej weksel taki pełni funkcję gwarancyjną, to jest zabezpiecza stosunek umowny, jaki powstał pomiędzy wystawcą weksla, a jego posiadaczem. W momencie wniesienia przez pozwanego zarzutów od nakazu zapłaty wydanego na podstawie uzupełnionego weksla gwarancyjnego i powołania zarzutów dotyczących zabezpieczonego stosunku umownego, spór przenosi się na płaszczyznę tego stosunku, a pozwany wystawca weksla, może bronić się zarzutami wynikającymi ze stosunku podstawowego bez ograniczeń. Granice, w jakich powód może domagać się zapłaty kwoty wynikającej ze stosunku podstawowego, wyznacza zaś porozumienie wekslowe zawarte pomiędzy stronami.

Zarzut pozwanego wypełnienia weksli niezgodnie z dołączonymi do nich deklaracjami wekslowymi, uznał Sąd za niezasadny. Przyjął, że warunki wypełnienia określone w dołączonych deklaracjach wekslowych zostały spełnione. W § 3 każdej z deklaracji wskazano, że w razie gdyby korzystający nie wywiązywał się ze zobowiązania, a w szczególności,

gdyby nie zapłacił w określonym w umowie terminie i trybie lub w pełnej wysokości należnej finansującemu kwoty pieniężnej wynikającej z zawartej umowy, finansujący uprawniony będzie do wypełnienia weksla na kwotę sumy wekslowej pokrywającej całość jego roszczenia pieniężnego w stosunku do korzystającego z tytułu niewywiązywania się terminowo ze zobowiązań wynikających z umowy. Ponieważ pozwany spóźnił się z zapłatą rat leasingowych, powód uprawniony był do wypowiedzenia umowy na podstawie § 12.1.1 OWUL. Jak natomiast wynika z treści § 12.3 OWUL w przypadku wypowiedzenia umowy przez S. (...) wskutek opisanych zdarzeń, korzystający zobowiązany jest w terminie 14 dni od daty doręczenia mu wezwania, do zapłaty wszystkich wymagalnych, a niespłaconych należności wraz z odsetkami, oraz wszystkich przewidzianych w umowie a niespłaconych rat leasingowych pomniejszonych o dyskonto, szacunkowej wartości przedmiotu leasingu i kosztów związanych z odzyskaniem przedmiotu leasingu, w tym w szczególności kosztów obsługi prawnej, kosztów opłat sądowych i kosztów windykacji. Natomiast w § 13 OWUL przewidziano uprawnienie finansującego dochodzenia odsetek karnych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. Stąd też powód uprawniony był zaliczyć na poczet zobowiązania pozwanego wszystkich ujętych w notach rozliczeniowych składowych zobowiązań. Kwoty zobowiązań pozwanego obniżył o wartość uzyskaną ze sprzedaży maszyn ceny, do czego zobowiązany jest na podstawie § 12.4 OWUL. Pozwany nie wskazał, w jakim kierunku i co do jakich kwot kwestionuje przedłożone rozliczenia, ograniczając się do ogólnego sformułowania, że rozliczenia te nie są prawidłowe. Zakwestionował on natomiast cenę maszyn stanowiących przedmiot leasingu twierdząc, że powód sprzedał je poniżej ich wartości rynkowej, działając w ten sposób na jego szkodę. Sąd wskazał, że zapis § 12.4 OWUL zobowiązywał powoda do obniżenia kwoty zobowiązania korzystającego o cenę uzyskaną ze sprzedaży przedmiotu leasingu. Uznał, że w przepisie tym chodzi o cenę, jaką powodowi udało się uzyskać ze sprzedaży przedmiotu leasingu, a nie jego wartość rynkową. Strony w łączącej ich umowach nie zawarły zobowiązania powoda, w przypadku wypowiedzenia umowy, do sprzedaży przedmiotu leasingu po określonej minimalnej cenie, czy zgodnie z jego wartością rynkową. Również przepisy kodeksu cywilnego regulujące umowę leasingu nie nakładają na finansującego obowiązku tego rodzaju. Z art. 709¹⁵ k.c. o wynika natomiast, że w razie wypowiedzenia przez finansującego umowy leasingu na skutek okoliczności, za które korzystający ponosi odpowiedzialność, finansujący może żądać od korzystającego natychmiastowego zapłacenia wszystkich przewidzianych w umowie a niezapłaconych rat, pomniejszonych o korzyści, jakie finansujący uzyskał wskutek ich zapłaty przed umówionym terminem i rozwiązania umowy leasingu. Także zatem i z tego przepisu wynika zobowiązanie powoda do obniżenia kwoty zobowiązania pozwanego o wartość uzyskanych przez powoda korzyści. Korzyścią powoda była cena uzyskana z tytułu sprzedaży maszyn. Załączył on do akt faktury dokumentujące ceny uzyskane z tej sprzedaży i prawidłowo zaliczył je na poczet długu pozwanego. Nałożenie na powoda obowiązku poszukiwania jak najkorzystniejszego nabywcy przedmiotu leasingu ograniczałoby interes powoda, któremu przecież zależy na możliwie szybkim i skutecznym odzyskaniu przysługującej mu wierzytelności. Powód musiałby odwlec w czasie moment dokonania sprzedaży maszyn w celu znalezienia nabywcy gwarantującego jak najwyższą cenę, a nie wiadomo, czy korzystnego nabywcę udałoby się znaleźć. W tym czasie w majątku dłużnika mogą natomiast zachodzić zmiany niekorzystne z punktu widzenia możliwości zaspokojenia wierzytelności powoda. Nie jest, w ocenie Sądu, zasadne, aby pozwany, po którego stronie leżą przyczyny rozwiązania umowy leasingu, domagał się od powoda ponadstandardowych starań w znalezieniu korzystnego nabywcy. Dlatego też zarzut sprzedaży przedmiotu leasingu po znacznie niższej cenie niż rynkowa, zdaniem Sądu, nie może przemawiać za uznaniem, że powód wypełnił przedmiotowe weksle niezgodnie porozumieniem wekslowym.

Reasumując, Sąd uznał, że powód wykazał istnienie wierzytelności wobec pozwanego wynikających z zawartych umów leasingu, zabezpieczonych poprzez weksle in blanco. Pozwany zaś nie wykazał istnienia okoliczności, które świadczyłyby o wypełnieniu wystawionych przez niego weksli in blanco niezgodnie porozumieniem wekslowym.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany, zarzucając:

1/ naruszenie prawa materialnego, a to art. 709¹⁵ k.c. w zw. z art. 535 k.c., przez błędną ich wykładnię, polegającą na przyjęciu, że w pojęciu korzyści jakie finansujący zyskał wskutek rozwiązania umowy leasingu miejscu się sprzedaż rzeczy za cenę znacząco poniżej wartości rynkowej,

2/ naruszenie prawa procesowego:

- art. 233 k.p.c. przez przyjęcie, że sprzedaż przedmiotu leasingu przez powoda poniżej ich wartości rynkowej stanowi działanie zgodne z treścią umowy stron w szczególności z § 12.4 OWUL, a nadto przez nierozstrzygnięcie w przedmiocie wniosku o powołanie dowodu z opinii biegłego na okoliczność wartości zwróconych powodowi maszyn,

- art. 360 w zw. z art. 357 § 2 k.p.c., przez nie ogłoszenie ani nie doręczenie postanowienia w przedmiocie oddalenia wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii rzeczoznawcy, co uniemożliwiało pełnomocnikowi pozwanego zgłoszenie zastrzeżeń w trybie art. 162 k.p.c.,

- art. 227 k.p.c. przez oddalenie wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego rzeczoznawcy.

W konkluzji wniósł skarżący o zmianę wyroku przez uchylenie nakazu zapłaty i oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego. Wniósł nadto o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego rzeczoznawcy na okoliczność wartości przekazanych powodowi przez pozwanego maszyn.

Powód wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja okazała się niezasadna. Sąd Apelacyjny podziela ustalenia Sądu pierwszej instancji stanowiące podstawę faktyczną rozstrzygnięcia i przyjmuje je za własne. Zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. (zapewne chodziło o jego § 1), jak się wydaje zmierzający do ich podważenia, jest oczywiście bezzasadny.

Przypomnieć trzeba, że przepis ten reguluje jedynie kwestię oceny wiarygodności i mocy (wartości) dowodowej przeprowadzonych w sprawie dowodów, a nie poczynionych ustaleń faktycznych, czy wyprowadzonych z materiału dowodowego wniosków. Uchybienia w tym zakresie winny się skonkretyzować w zarzucie sprzeczności ustaleń faktycznych z materiałem dowodowym. Zaniechanie zaś wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału czy też pominięcie przez sąd przy wyrokowaniu określonej okoliczności faktycznej, nawet jeżeli strona uważa ją za okoliczność istotną dla rozstrzygnięcia sprawy nie stanowi o naruszeniu powyższego przepisu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2003 r., II CK 293/02, Lex nr 151622). Nadto wskazać należy, że zgodnie z ugruntowanym orzecnictwem, omawiany przepis, określający obowiązujące zasady oceny dowodów może zostać naruszony w wyniku nieuwzględnienia przez sąd przy ocenie poszczególnych dowodów zasad logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego, całokształtu zebranego materiału dowodowego, przeprowadzenia określonych dowodów niezgodnie z zasadami procedury cywilnej, na przykład niezgodnie z zasadą bezpośredniości. Postawienie zarzutu naruszenia tego przepisu wymaga zatem wskazania przez skarżącego konkretnych zasad lub przepisów, które naruszył sąd przy ocenie określonych dowodów (por. np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 16 grudnia 2005 r., III CK 314/05, lex nr 172176, z dnia 13 października 2004 r., III CK 245/04, lex nr 174185).

Apelacja wymogów powyższych nie spełnia. Nie wskazuje żadnego z dowodów, które uznaje za wadliwie, sprzecznie z zasadą swobodnej oceny dowodów oceniony. Naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. upatruje natomiast w przyjęciu, że sprzedaż przedmiotu leasingu przez powoda poniżej ich wartości rynkowej stanowi działanie zgodne z treścią umowy stron w szczególności z § 12.4 OWUL, a nadto przez nierozstrzygnięcie w przedmiocie wniosku o powołanie dowodu z opinii biegłego na okoliczność wartości zwróconych powodowi maszyn. Żadna z obu podniesionych w tym zarzucie kwestii nie należy do właściwości omawianego przepisu. Uznanie przez Sąd, że sprzedaż zwróconego leasingodawcy przedmiotu umowy leasingu, po rozwiązaniu z przyczyn leżących po stronie leasingobiorcy, po cenie niższej niż rynkowa, nie jest dokonywana w ramach oceny dowodów której dotyczy art. 233 § 1 k.p.c., lecz stanowi ocenę prawną jednego z elementów roszczenia powoda. Z kolei nierozstrzygnięcie o wniosku dowodowym nie może naruszać tegoż przepisu, gdyż zgodnie z tym co powiedziano wyżej, dotyczy on jedynie oceny przeprowadzonych dowodów. Brak decyzji procesowej sądu o wniosku dowodowym nie może zatem przepisu tego naruszać.

Zarzut naruszenia art. 360 w zw. z art. 357 § 2 k.p.c., przez nie ogłoszenie ani nie doręczenie postanowienia w przedmiocie oddalenia wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii rzeczoznawcy, co uniemożliwiało pełnomocnikowi pozwanego zgłoszenie zastrzeżeń w trybie art. 162 k.p.c., jest o tyle niezasadny, że skarżący w żaden

sposób nie uzasadnia wpływu takiego uchybienia na treść rozstrzygnięcia. Niezrozumiały jest przy tym - sprzeczny z powyższym - zarzut naruszenia art. 227 k.p.c. przez oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii rzeczoznawcy.

Stwierdzić należy, iż istotnie Sąd pierwszej instancji nie rozstrzygnął o wniosku pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego rzeczoznawcy, który miałby dokonać oszacowania rynkowej wartości zwróconych powodowi maszyn. Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z prywatnej ekspertyzy złożonej przez pozwanego,, jednak wbrew temu co wywodzi w uzasadnieniu wyroku nie oddalił wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego, a przynajmniej decyzji takiej nie zawierają protokoły rozpraw.

Uchybienie to nie miało jednak znaczenia dla oceny prawidłowości rozstrzygnięcia, gdyż w ocenie Sądu Apelacyjnego dowód z opinii biegłego na okoliczności wskazane w tezie dowodowej był nieprzydatny dla ustalenia wysokości należnego powodowi roszczenia.

Istota sporu sprowadza się do zagadnienia, czy w przypadku rozwiązania umowy leasingu z przyczyn leżących po stronie leasingobiorcy (zwłoka z zapłatą rat leasingowych) i zwrocie przez niego przedmiotu leasingu, rozliczenie między stronami umowy winno obejmować wartość rynkową zwróconych rzeczy, czy też faktycznie otrzymaną przez leasingodawcę cenę za sprzedane przedmioty leasingu.

W ocenie Sądu Apelacyjnego na pozytywnej odpowiedzi należy udzielić na drugie z powyższych pytań.

Zgodnie z art. 709¹⁵ k.c., w razie wypowiedzenia przez finansującego umowy leasingu na skutek okoliczności, za które korzystający ponosi odpowiedzialność, finansujący może żądać od korzystającego natychmiastowego zapłacenia wszystkich przewidzianych w umowie a niezaplaconych rat, pomniejszych o korzyści, jakie finansujący uzyskał wskutek ich zapłaty przed umówionym terminem i rozwiązania umowy leasingu. Przewidziana w przytoczonym przepisie odpowiedzialność korzystającego wobec finansującego - jak już wyjaśnił Sąd Najwyższy - ma charakter kontraktowej odpowiedzialności odszkodowawczej. Zgodnie z ogólnym założeniem odpowiedzialności odszkodowawczej, odszkodowanie ma przywrócić stan, jaki istniałby, gdyby nie doszło do zdarzenia wyrządzającego szkodę. Finansujący może więc po rozwiązaniu umowy leasingu dochodzić odszkodowania w celu przywrócenia położenia, w jakim znajdowałby się, gdyby korzystający należycie wykonał swoje zobowiązanie. Ze względu na to, że odszkodowanie nie może przewyższyć uszczerbku w majątku poszkodowanego, należne finansującemu odszkodowanie podlega pomniejszeniu o uzyskane przez niego korzyści, do których zalicza się m.in. wartość rzeczy zwróconej przez korzystającego. W razie sprzedaży tej rzeczy, korzyść leasingodawcy wyznacza cena uzyskana ze sprzedaży (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2008 r., I CSK 354/07, OSNC-ZD 2008, nr D, poz. 116, z dnia 28 stycznia 2010 r., I CSK 216/09, z dnia 14 lipca 2010 r., V CSK 4/10, OSNC 2011, Nr 3, poz. 29, z dnia 9 września 2010 r., I CSK 641/09, OSNC-ZD 2011, nr B, poz. 35, z dnia 26 października 2011 r., I CSK 715/10, z dnia 13 stycznia 2012 r., I CSK 176/11 i z dnia 12 grudnia 2013 r., V CSK 566/12, OSNC 2014, Nr 10, poz. 102, z dnia 18 lutego 2015 r., I CSK 64/14).

Szczególnie w dwóch na końcu przytoczonych orzeczeniach Sąd Najwyższy jednoznacznie stwierdził, że w razie sprzedaży przedmiotu leasingu po rozwiązaniu umowy korzyść leasingodawcy, o której mowa w art. 709¹⁵ k.c., wyznacza cena uzyskana z tej sprzedaży. Nie jest bowiem zasadne przyjęcie, że leasingodawca uzyskał korzyść w chwili przejścia przedmiotu leasingu a rozmiar (wartość) tej korzyści określa cena rynkowa przedmiotu leasingu w chwili jego przejścia. W razie tzw. sprzedaży poleasingowej uzyskanie korzyści należy wiązać z realnie powstałym, a nie tylko możliwym do uzyskania dochodem z rzeczy, a więc przede wszystkim - z uzyskaną przez leasingodawcę (sprzedawcę) ceną sprzedaży. Źródłem ceny jest tu wprawdzie umowa sprzedaży, jednakże stanowi ona konsekwencję wcześniejszego rozwiązania umowy leasingu i zarazem wykonanie przyjętego przez leasingodawcę kontraktowego obowiązku sprzedaży przedmiotu leasingu po wykonaniu uprawnienia do rozwiązania umowy, przewidzianego w art. 709¹⁵ k.c. Do oceny sądu należy określenie skutków niewykonania lub nienależytego wykonania wspomnianego obowiązku przewidzianego w interesie leasingobiorcy (art. 471 w związku z art. 709¹⁵ k.c.), przy założeniu, że chodzi o reżim odszkodowawczej odpowiedzialności kontraktowej, która ma doprowadzić do właściwego ustalenia

zakresu odszkodowania należnego leasingodawcy. Ciężar wykazania uzyskania korzyści w określony sposób i jej rozmiaru obciąża zawsze leasingobiorcę (art. 6 k.c.). Nie jest tu jednak wystarczający dowód z opinii biegłego na okoliczność rynkowej wartości przedmiotu leasingu w chwili jego zwrotu leasingodawcy. Dowód taki miałby znaczenie, gdyby zmierzał do wykazania rzeczywistej wartości rzeczy stanowiących przedmiot umowy leasingowej stron, a nie podobnych rzeczy, czy rzeczy tego samego rodzaju. Nie jest bowiem wiadomym w jaki stanie rzeczy zostały zwrócone. W tym celu niejednokrotnie w umowach leasingu zawierane są klauzule na wypadek postępowania stron celem oszacowania wartości rzeczy w przypadku przedterminowego rozwiązania umowy leasingu. W umowie stron niniejszego procesu taka specjalna procedura nie została przewidziana, a strony umówiły się, że powód będzie zobowiązany do obniżenia kwoty zobowiązania korzystającego o cenę uzyskaną ze sprzedaży leasingu (pkt 12.4 OWUL). Nadto rzeczą pozwanego było wykazanie, iż powód rzeczywiście mógł sprzedać zwrócony mu przedmiot leasingu za cenę rynkową, czego nie uczynił, nie wykazał nawet i nie przedłożył na te okoliczności dowodów , w tym takich które dotyczyłyby kształtowania się rynku zbytu na rzeczy, które były przedmiotem zawartych z powodem umów. Dopiero bowiem wówczas byłaby możliwa ocena, czy powód dochował należytej staranności przy zbywaniu zwróconych mu przedmiotów leasingu. Z tych też względów samo wykazanie wartości rynkowej podobnych przedmiotów nie miało dla rozstrzygnięcia sprawy znaczenia. Dlatego też nieprzeprowadzenie dowodu z opinii biegłego rzeczoznawcy dla wykazania tej okoliczności było uzasadnione. Było to też powodem, dla którego również Sąd Apelacyjny nie uwzględnił wniosku dowodowego zawartego w apelacji.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny oddalił apelację pozwanego jako pozbawioną uzasadnionych podstaw (art. 385 k.p.c.), orzekając o kosztach postępowania apelacyjnego (kosztach zastępstwa procesowego powoda) zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w art. 98 § 1 i 3 k.p.c.